

Nathalie Somers

Lányok regénye

2.

*Szerelmek,
árulások,
lavinák!*

*fine
selection*

Nathalie Somers

Lányok regénye 2.

*Szerelmek, árulások,
lavinák!*

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

*Annak,
akinek mindent köszönhetek.
NS*

1

Képeslapok

Lou Tranquillou, július 15.

Hali, Lily!

Kész, megvolt! Túlestem a Valérie-vel való találkozáson (ez volt a hivatalos, a múltkori nem igazán számít). Semleges terepen került rá sor, egy étteremben. Igyekeztem felkészülni, és azt hiszem, sikerült is volna végig elég jó képet vágnom, ha... Pff! Sosem fogod elhinni! Hihetetlen dolog történt velem (hát persze, mondod majd, hiszen épp most írtam, hogy nem fogod elhinni, de ha megtudod, miről van szó, megérted, hogy muszáj inkább kétszer elmondani, mint egyszer sem!). Csak az a gond, hogy képtelen vagyok így beszélni róla, egy közönséges levendulamező hátulján (tényleg ezer bocs, de itt az isten háta mögött kizárólag ilyen képeslapot lehet kapni ☹). Így kénytelen leszel türelmesen kivárni

a sulikezdést. Csak akkor adom elő a szenzációs hírt, amikor a négyek bandája újra hiánytalanul együtt lesz. Vagyis te egy kivételezett személy vagy, merthogy...

Pff! Túl kicsik ezek a képeslapok! Kénytelen voltam keresni egy pótlapot.

Szóval azt írtam éppen, hogy erről egy szót sem szóltam a többieknek, úgyhogy PSSSZT! Te se említsd, ha telefonon beszélsz velük, vagy ha írsz nekik. Tudom, hogy számíthatok rád.

Ettől eltekintve a nyár a szokásos módon telik: segíték a nagyszüleimnek, napozok, és a 17. századi tragédiák legszebb jeleneteit tartalmazó antológiámat olvasgatom.

Ja, de! Mégis van egy újdonság! Elkezdtem gyakorolni az első színtanodás órára. Valamelyik nap a piacon, a könyvárusnál vettem egy nyelvtörőgyűjteményt. Na, ezzel aztán kiválóan fejleszthető az artikuláció meg az előadásmód! Reggelente barackszedés közben azt harsogom, hogy „Sárga bögre, görbe bögre”, délutánonként pedig, miközben olívaolajat árulok, azt szajkózom, hogy „Nem minden fajta szarka farka tarkabarka, csak a tarkabarka fajta szarka farka tarkabarka”. És nem is érem be a készen kapottakkal, magam is kitalálok újakat. Az itteniek alighanem bolondnak tartanak, de mivel a városból jövök, úgy gondolják, ez természetes is.

Egy szó, mint száz: az idő túl lassan telik. Igen, tudom, hogy elképesztő ilyen hallani tőlem, amikor épp nyaralok, de már annyira várom, hogy átléphessem végre annak a színtanodának a küszöbét! Úgy érzem, akkor kezdődik majd el az én igazi életem.

És veled, Lily, mi újság? Gyorsan számolj be a hírekről! Bár van mit csinálnom, borzasztóan hiányoznak a nagy röhögéseink.

Puszi: Chiara

Ui. Baráti tanács: ne is próbálj képeslapot keresni. Kezd rögtön egy lappal (lehetőleg jó naggyal, légyszi)!

La Joyeuse, július 24.

Kedves Maëlle!

Még mindig semmi hírem nincs rólad. Oké, rendben, nincs mobilom, tudom, hogy így nem könnyű elérni, de abban reménykedtem, hogy amikor hazaérek a hegyekből, otthon vár rám egy képeslap – tőled. Az egyhetes családi túrázás nagyon gyorsan eltelt. Én szívesen maradtam volna még, de apának a munkája miatt muszáj volt visszamenni.

Amint látod, megfogadtam Chiara javaslatát, és eleve egy nagy lapra írok. Kell is ekkora, ha el akarom neked mesélni az összes eszméletlenebbnél eszméletlenebb kalandot, ami eddig megesett velem. Kétségkívül ez valamivel több időbe telik, mint egy négyszavas SMS-t küldeni, ahogy azt Mélisande-dal megcselekedted július elején. A „Minden szuper, puszt M” kicsit túl rövidnek tűnt neki ahhoz az üzenethez képest, amit ő a rögzítődön hagyott. Az a benyomásom, hangyányit megsértődött. (Értsd: halálosan megharagudott rád.)

Ne feledd, hogy még mindig a sebeit nyalogatja! Én a helyedben megpróbálnám helyrehozni a dolgot. Különbösen szeptemberben meleg lesz a helyzet. Örülünk, hogy Maxime és közted minden rendben, de azért jó lenne, ha rólunk sem feledkeznel meg teljesen...

Akkor vissza is térnék az eszméletlen kalandjaimra: bizonyára már olyan türelmetlenül várod az elbeszélésüket, hogy tövig rágtad a körmödet. Szóval, amikor érkezett a nagy nap, egy sokat próbált, harcedzett lovag kiszabadított elefántcsonttornyomból. Páratlanul kényelmes, tündökletes hintójában sikerült úgy elszállítania a hetedhét országon túl lévő kastélyba, hogy a hajam szála sem görbült, jól lehet egy hitvány és visszataszító zsvány rút fondorlattal igyekezett ezt megakadályozni. Ó, de sajna, a derék lovag azután más vidékek felé vette útját. Távozása óta a hitvány (és továbbra is visszataszító) zsványnak olykor-olykor még sikerül megzavarnia visszavonultságom békéjét, ám a kastély félelmetes őrei igyekeznek megfékezni ármánykodását. Életem minden napja újabb és újabb bűvölet, hagyom, hogy ringasson ezen édes nyugalom, s türelemmel és szelíd derűvel várom a herceget, aki egy napon, ebben biztos vagyok, eljön értem.

(Értsd: Thomas, a bátyám a lepukkant Twingójával elvitt a nagymamámékhoz. Sajnálatos módon Hugo is velünk jött, és amilyen kis puhány, nem viselte valami jól a hajtűkanyarokat a hegyekben. Az utolsó pillanatban Thomas megállt az út szélén, így sikerült elkerülnünk a legrosszabbat. Brrr! Iszonyú volt!)

Nagyanyám háza a „La Joyeuse” irtó klassz, de ha még ennél is távolabb esne mindentől, abba már belepusztulnák! Tíz kilométeres körzetben nem tudsz mást csinálni, mint a madarak csiripelését hallgatni. Hugo továbbra is elviselhetetlen, az ideje javát azzal tölti, hogy engem bosszant. Hiába szidja le Papi és Mami, a következő pillanatban már kezdi is újra: kész istencsapása! Thomas a zenész barátaihoz ment, egy dzsesszfesztiválon vesznek részt a Riviérán. Könyörögtem neki, hogy engem is vigyen magával, de hallani sem akart róla! Szóval itt haldoklom az unalomtól, abban reménykedve, hogy... tulajdonképpen semmiben. Egy szikra esély sincs rá, hogy egy bájos avagy bájtalan herceg elvetődjön ide, a végekre, oly messze a civilizált világtól.

Most már mindent tudsz mindenről. Vagyis mindent a semmiről, hiszen az égvilágon semmi, de semmi mesél-nivalóm nincs! De ugye látod, milyen ügyes vagyok, hiszen ezzel a semmivel is meg tudtam tölteni egy egész lapot!

Ja, majd' elfelejtettem: a nagyanyám említette, hogy egy család bébiszittert keres augusztusra, mondanom se kell, rögtön lecsaptam a lehetőségre. Legalább lesz egy kis zsém a szeptemberi kiadásokra.

Most viszont már tényleg kifogytam a szóból, el is köszönök.

Pusza:

Lily

Perros-Guirec, július 28.

Szia, Mél!

Szóval túl rövid voltam? Remélem, ezúttal meg leszel velem elégedve: kerestem egy előírással A4-es formátumú lapot. Bocsi a kockákért, tudom, hogy túlságosan is a sulit idézik, de csak ilyet találtam...

Na most akkor következzen egy részletes beszámoló egy átlagos napomról. Felkelés – jó későn... Egyedül vagyunk az unokatesómmal, a nagybátyám és a nagynéném apáékkal világ körüli útra indult. Na jó, nem egészen, csak majdnem: apa egyik kollégáját látogatják meg Svájcban. Némi reggeli (vagy inkább brunch) után irány a strand! Három órával később irány vissza, a leégett bőrömet ápolandó. Rendre elfelejttem ugyanis újra bekenni magam, miután kijöttem a vízből. Tudom, tudom, reménytelen eset vagyok. Miután két liter bőrnyugtató hatású testápolóval bepacsomagoltam magam, harapunk valamit, aztán jön a szieszta, ami szent és sérthetetlen! Úgy öt óra-fél hat tájban (jól van már na, egy ilyen programdús nap után valahogy erőt kell gyűjteni!), beruccanunk a központba, hogy kicsit körbejárjuk az üzleteket. Újra rágcsálunk valamit, aztán az időjárás függvényében vagy a kikötőben sétálunk, vagy DVD-t nézünk zsinórban. Végezetül szunya.

Másnap kezdődik minden előlről.

Amint látod, semmi izgi.

A nyavalyába! Nem sikerült teleírnom ezt az átkozott lapot! Lily hogy a csudában képes rá?

Azt mindenesetre nem mondhatod, hogy nem igyekeztem!

Ciao, bella:

Az a szörnyűséges Maëlle.

Mauritius szigete, Najád Hotel, augusztus 7.

1.

Hahó, színpad csillaga!

Köszönöm a képeslapot (még akkor is ha, köztünk szólva, ennél ósdibbat nehéz lett volna találnod). Remélem, hogy az enyémekek némi egzotikus színezetet visznek az életedbe, amiben szemlátomást hiányt szenvedsz.

Sajnálom, hogy a nagyméretű lapot hanyagolnom kell: ezen a szigeten ilyesmit nem lehet beszerezni. De azért... (folyt. köv.)

Augusztus 8.

2.

...igyekszem. Amint látod, kifosztottam a szállodai recepciót, őt képeslapot is vettem tőlük, kizárólag neked! Vigyázz, hogy sorrendben olvasd őket, különben egy kukkot sem fogsz érteni.

Mit is mondjak, hogy kitöltsem ezt az üres részt? Ja igen, úgy gondolom, hogy az itteni strandok egész tűrhetőek. Fehér homok, kék tenger és kókuszpálmák (tudod, mint a képeslapokon), csak éppen...

Augusztus 9.

3.

...ha egyet láttál, akkor tudod, milyen az összes többi. Az idén is – mint mindig – azon tűnődöm, apám miért is jött el velünk. A telefont le sem veszi a füléről, a laptopja meg szinte már összeforrt a térdével. Mivel a strandon nincs WI-FI, a napot a hotel bárjában vagy a szobában tölti. Ez aztán...

Augusztus 10.

4.

...nyaralás, mondhatom! De nehogy azt hidd, hogy anyám jobb! Ő most lazít. Ezért aztán tilos hozzá szólnunk, még akkor is, ha a medence partján heverészik órákig a nyugágyban. Mintha az, hogy kinyitná a száját, hogy válaszoljon a lányainak, megzavarná az ő szent napozását. Csak azért áll fel, hogy elmenjen a soros wellnes kezelésére. Pauline is...

Augusztus 11.

5.

...cserbenhagyott. Hihetetlen, ugye? Szirénnek képzelet magát, és napi nyolc órán át a tengerfeneket fürkészi. Egyedül az úszómester van állandóan a sarkamban. Helyes fiú, intelligens (a szaktanári vizsgájára készül, hogy tesit taníthasson majd az anyaországban) és nagy nőcsábász. Szóval totál érdektelen. És hozzá még makacs is. Képtelen megérteni, hogy nem és kész!

Augusztus 12.

6.

Hamarosan találkozunk!

Mélisande (ki más?)

Ui. Kénytelen voltam elmenni egy hatodik képeslapért is, hogy el tudjak köszönni.

La Joyeuse, augusztus 14.

Help! I need somebody, help!

Drága Chiarám, tudtad, hogy a Beatles a Help című számát kifejezetten nekem írta? Amióta elfogadtam ezt az eszement melót (a bébiszitterkedésről beszélek, of course!), állandóan ez a dal jár az eszemben. Csakhogy én hiába kiabálok, senki sem siet a segítségemre. Két fiúra vigyázok, Tomra és Kevinre (hatévesek és ikrek), meg a nővérükre, a nyolcéves Adrianára. Bevallom, nem tudnám megmondani, hármójuk közül melyik a legrémesebb. És én még azt hittem, hogy Hugo az ostoba tréfák vitathatatlan bajnoka! Egy pillanatra sem állnak le. Folyamatosan civakodnak, és ha netalántán tizenöt másodpercig mégis csendben vannak, akkor nem árt résen lenni, mert valószínűleg katasztrófa közeleg. Remélem, ezért megbocsátod, hogy nem töltöm ki

a hagyományos lapméretet. Attól tartok, nem bírom tovább.
Ki vagyok dögölve, hív az ágyikóm...

Piszi-puszi,
Lily.

Ui. Won't you please, help me help me help me, wouh!
UUi. Csak kezdődjön már a sul!

Lou Tranquillou, augusztus 26.

Én végtelenül kedves és drága Mélisande-om!

Szívem összeszorul ennyi kegyetlen szenvedés olvastán. Mily sztoikus nyugalommal túrsz, miközben Olimposz valamennyi istene összeesküdött ellened! Igen, a lelkem beleborzong, látva, mennyi kínt mértek rád: forró homok, tűző napsütés, türkizkék tenger... Vajon a könyörtelenül ellened törő becsutelen sors milyen messzire megy el? Ha legalább a végzet nem avatkozna bele! De tessék, a tündökletes szépségű ifjú Parist veti utadba, a ravasz Vénusz csalafinta követét, aki megkísérli romlásba taszítani azt, aki mindannyiunk között a legerényesebb.

A már amúgy is határtalan csodálatom minden egyes híradásoddal még tovább növekszik.

Szóval, ha cserélni akarsz velem, és bevállalod a barrackszedést, semmi gond! Ébresztő hatkor, aztán négy óra

melő egyhuzamban a napon. Garantált barnaság, legfeljebb nem mindig egyenletes! Délután olívaolaj-árusítás az országút mentén: mélyeket szippanthatsz a kipufogógázból, és gyönyörködhetsz a turisták morcos képében. Maga a földre szállt paradicsom!

Mondanom sem kell, hogy megértem a frusztrációdát, de hát te is tudod: nincs igazság ezen a földön!

Búcsúznom kell, hallom, hogy megérett egy barack...

Barátnőd, aki minden jót kíván nektek.

2

Anya és lánya

Szeptember 1., szerda, 12 óra 30

IDE-ODA FORGOLÓDVA A SZOBÁJA EGYIK SARKÁT elfoglaló nagy állótü-
kör előtt, Mélisande elindulás előtt még egyszer alaposan szemügyre
vette az öltözékét. A lábán a vadonatúj balerinacipő, amit előző nap
vásárolt egy felkapott fiatal divattervezőnél, remekül kiemelte selyem
buborékszoknyája eleganciáját, amely a legkisebb mozdulatra is ke-
csesen repdesett körülötte. Ugyancsak meg volt elégedve a pamut-len
keverék fölsővel, amelyben jól érvényesült bőrének a Mauritiuson
szerzett enyhén bronzos árnyalata. A nyakát díszítő saját készítésű
medál pedig, amit a Pauline tenger alatti expedíciói során gyűjtött
kagylók formája ihletett, megadta a tökéletes külsőhöz elengedhe-
tetlen eredeti jegyet.

Nem, tényleg semmi kivetnivalót nem talált magán. Talán csak
a frizurája nem tökéletes még. Előbb egyik, majd a másik oldalra
billentette a fejét, végül megrázta. A csillogó fürtök vidám kuszaságba
rendeződtek. Mélisande lemondó sóhajjal lépett vissza a szobájával
szomszédos fürdőszobába, és felkapott egy flakon hajápolót, ami

elvileg kifogástalan tartást biztosít a legrakoncátlanabb tincseknek is. Határozott mozdulatokkal még egy adagot dörzsölt a hajába, majd egy utolsó pillantást vetve a tükörbe, úgy ítélte, immár meg lehet elégedve. Egy pillanatra átvillant az agyán, hogy talán túlságosan is kicsípte magát ahhoz a programhoz, amire készült. Csakhogy a késztetés, hogy mindig kifogástalan öltözékben jelenjen meg, olyan mélyen gyökerezett benne, hogy nem is időzött sokáig a gondolatnál.

Éppen az előszobai szekrényben kotorászott a táskája után, amikor egy gúnyos hang megszólította:

– Azt hittem, piknikezni mész a parkba a barátnőiddel.

– Pontosan ezt fogom tenni! – felelte a húgának Mélisande, anélkül hogy kihúzta volna a fejét a szekrényből. – Fél óra múlva találkozom velük, bőven van időm odaérni, nem értem, mire célozgatysz...

Pauline halványan elmosolyodott, amit Mélisande nem láthatott ugyan, de átütött a húga hangján, amikor feleselve visszavágott:

– Akkor viszont nem éppen ideális az öltözéked, hidd el nekem! Ahelyett, hogy a szekrényben turkálsz, jobban tennéd, ha kinéznél az ablakon.

Mélisande – érezve, hogy valami nem stimmel – engedelmeskedett.

– Jaj, ne!

A nappali egyik falát szinte teljesen betöltő ablakon át látta, hogy a felhőkből, melyek álnok módon ellepték az eget, amíg ő készülődött, már potyognak is az első esőcseppek.

– Jaj, ne! – sópánkodott elszontyolodott ábrázattal. – Az új cipőm!

Míg Pauline vidáman lehuppant a kanapéra, és azt harsogta, hogy „Esik az eső, hajlik a vessző...”, Mélisande a szobájába sietett, és felkapta a telefonját. Néhány pillanattal később már fel is hívta Maëlle-t, és közölte vele, hogy ilyen időben jobb, ha elhalasztják a találkozót.

– Micsoda?! – csattant fel a barátnője. – Remélem, csak tréfálsz! Egész nyáron nem láttuk egymást, és az előrejelzés szerint különben is csak futó záporok várhatók! Nem telik bele öt perc, és újra szép idő lesz. Talán cukorból vagy? Megijedsz három csepp esőtől?

Mélisande erőtlenül bólintott. A lelke mélyén átkozta magát, hogy éppen Maëlle-t hívta fel. Ő, aki nem fél semmitől és senkitől, legfeljebb az apjától, persze, hogy nem értheti ezt meg. És Chiara sem, az olcsó gönceivel, ő sem értette volna meg jobban. Egyedül talán Lilynél talált volna megértő fülekre. Igen, csakhogy Lilynek nincs mobilja.

Mélisande egy kis ideig még sajnálkozó pillantással nézte pompás balerinacipőit, majd teátrális sóhajjal, elegáns mozdulattal lerúgta őket a lábáról. A változékony időjárás és az abból következő öltözködési kavarodás ellenére egy pillanatig nem fordult meg a fejében, hogy cserbenhagyja három barátnőjét. Elég volt csak felidéznie, milyen érzések kavarogtak benne egy évvel ezelőtt, amikor ebbe a városba költöztek, hogy ismét rájőjön, mennyire megváltoztatta az életét a trióval való találkozása (amely immár kvartetté bővült). Míg tavaly rendszeresen elfogta a szorongás (jóllehet ebből soha semmit nem mutatott ki), hogy egy ismeretlenekkel teli gimnáziumba kell járnia, most derűsen nézett az új tanév elébe... Mi több örömmel, amikor eszébe jutott, mennyi közös programjuk és bizalmas megbeszélőnivalójuk lesz majd.

A gondolatra, hogy hamarosan viszontláthatja a barátnőit, még ha csak egy eső áztatta piknik erejéig is, vidámság töltötte el. Kellemes emlékektől zsongó fejjel felpattant, és elindult a szekrénye felé. Határozott mozdulattal benyúlt a legmélyére, és előhúzta az egyetlen egyszerű és kényelmes darabot, amivel rendelkezett. Kissé ugyan elhúzta a száját a klasszikus szabású farmer láttán, amit egy

eltévelyedett pillanatában vett, de azzal vigasztalta magát, hogy ez az image-án esett kis csorba egyáltalán nem nagy ár egy meghitt és jó hangulatú összejövételért.

Néhány perc múlva már át is öltözött, a frizurája azonban több időt igényelt. Ha nem köti össze a haját, úgy begöndörödik, amint kilép a házból, mint a birka gyapja, s ezt rettenetesen utálta. Viszont minden egyes tincset hajcsattal leszorítani most, amikor sürges az idő, lehetetlen vállalkozásnak tűnt, így kénytelen volt beletörődni, hogy nem lesz száz százalékig tökéletes.

Mélisande éppen a csillogó fűzős Converse csukája felvételével bajlódott, amikor nyílt a bejárati ajtó. Meglepte, hogy az anyja ilyenkor hazajön.

– Anya! Mi a baj? – kérdezte tőle.

Camille de Saint-Sevrin gyorsan átvágott a tágas előszobán, és úgy válaszolt a lányának, hogy még a fejét sem fordította felé.

– A Chris Esperanza kollekcióra vonatkozó szerződés... Tegnap este hazahoztam, hogy átnézzem, és reggel itthon felejtettem.

Ahogy ezt kimondta, már el is érte a szülői hálószoba ajtaját. Pár pillanatra eltűnt, s amikor újra megjelent, egy dossziét tartott a hóna alatt. Mélisande-nak hirtelen eszébe ötlött valami, gyorsan felegyenesedett.

– A barátnőimmal találkozom az Aranyfej parkban. Késésben vagyok, meg esik is, letennél ott a stúdióba menet?

Az anyja, aki éppen az előszobai tükörben ellenőrizte, hogy kifogástalan-e a külseje, szórakozottan válaszolt.

– Sajnálom, drágám, pont az ellenkező irányba megyek.

– Jaj, légyszí! Kocsival csak egy perc...

Camille de Saint-Sevrin erre már nem is felelt. Figyelmét arra összpontosította, hogy még egy réteg rúzst vigyen fel az ajkaira. Amikor

elkészült, oldalra billentette a fejét, pontosan ugyanúgy, ahogy kicsivel korábban a lánya.

– Hé, hozzád beszélek! – csattant fel Mélisande.

Anyja a tükörképével elégedetten tette vissza a rúzszt a táskájába.

– Ne beszélj velem ilyen hangnemben, kérlek! – nézett végre a lányára. – Egyébként pedig nincs rá időm, hogy elvigyelek. Emlékeztetek, hogy én dolgozom, és fontos emberekkel van találkozóm.

– Arra bezzeg bőven van időd, hogy a sminkedet igazgasd! – vetette oda Mélisande.

Camille de Saint-Sevrin vizlató tekintettel mérte végig a lányát.

– Én legalább tisztességesen nézek ki, ha elmegyek itthonról – jegyezte meg epésen, ahelyett hogy védekezni próbált volna.

Mélisande magabiztossága abban a minutumban elpárolgott. Nem kellett gondolatolvasónak lennie ahhoz, hogy tudja, mi jár az anyja fejében. Ám ha bármi csekély kételye maradt is volna, az a következő másodpercben szertefoszlott.

– Meglehetősen elhanyagoltnak találom a külsődöt – folytatta Saint-Sevrin asszony. – A hajad olyan, akár a szénaboglya... Ami meg az öltözékedet illeti, nem tudom, mi ütött beléd, hogy ilyen... ilyen közönséges göncöt vettél fel...

– Egyszerűen csak azért, mert esik és...

– És már megint *azokkal a leányzókkal* találkozol!

Mélisande úgy vágott vissza, mint akit darázs mart meg.

– *Azok a leányzók* a barátnőim!

– Ez esetben azt mondom, körültekintőbben kellene megválasztanod a *barátnőidet*. Nézd csak meg, milyenek! Bizonyára mind nagyon kedves teremtés, ezt nem vonom kétségbe, de olyan... átlagosak.

Az utolsó szót az anyja nehezen, szinte undorodva ejtette ki.

– Elismerem, hogy ez nem teljesen a te hibád – tette hozzá kissé megenyhültebben. – Ha apád hallgatott volna rám, magángimnáziumba mentél volna, ahol a *mi köreinkből való* fiatalokat ismertél volna meg.

Majd egy lemondó sóhajjal még ennyit mondott:

– Tessék, ide vezettek az ő nagy eszméi az állami iskolákról!

Mélisande erre nem tudott mit felelni. Ki nem állhatta azt, ahogy az anyja nézett rá. A tekintetéből valamiféle szánalommal vegyes fatalizmus sugárzott. Most is az az érzés öntötte el, amit az elmúlt évek során már sokszor megtapasztalt. Hogy nincs a megfelelő szinten, hogy sosem éri el azt a tökéletességet, ami meghozná neki az anyai elismerést. És ez annak ellenére így van, hogy minden egyes pillanatban erre törekszik.

Anyja az órájára pillantott és felkiáltott, ami kizökkentette Mélisande-ot a gondolataiból.

– Jó, majd később még visszatérünk erre, már így is szörnyen késésben vagyok.

Azzal kilibbent, Chanel *Numéro 5*-ös illatfelhőt húzva maga után. Mélisande néhány másodpercig mozdulatlanul meredt az ajtóra, mintha még mindig kirajzolódna rajta anyja mindenkor tökéletes és kisimult megjelenésű képe. A minden évszakban kifogástalanul kilakkozott lábkörmeitől az eszményien sima rövid és barna hajáig lehetetlen volt bármi hibát is felfedezni rajta. Még a reggelihez is hibátlan sminkben, sikkos pongyolában érkezett. Ami óhatatlanul elkápráztatta az embert. S bár Mélisande, amióta csak az eszét tudta, az anyja árnyékában élt, ez mit sem csökkentett csodálatán. Jóllehet ebbe a csodálatba egyre gyakrabban némi kesernyés íz vegyült, a Mauritius szigeti nyaralás alatt mégis azt hitte, hogy a dolgok jó irányba fordulnak.

Egy nap ugyanis, amikor már semmire nem számított, az anyja felajánlotta neki, hogy járják végig együtt az üzleteket. A délután folyamán pár tanáccsal is ellátta, sőt még egyszer-kétszer meg is dicsérte. Ez az egyetlen nap elég volt ahhoz, hogy Mélisande reményei, melyeket már régóta halottnak vélt, feltámadjanak.

És tessék, erre megint minden romba dől egy ostoba farmer miatt!

A fiatal lány rándított egyet a vállán. Újra megtűzött egy rakoncátlan tincset, majd a tükörben saját csalódott tekintetét látva, halkán ő is azt mondta:

– Úgy van, erre majd később még visszatérünk...

3

Újra együtt

Szeptember 1., szerda, 13 óra 40

A BUSZSOFŐR, AHOGY BEÁLLT A MEGÁLLÓBA, kikapcsolta az ablaktörlőt.

– Szerencséje van, kisasszony – szólt oda a vörös hajú lánynak, aki arra várt, hogy kinyíljanak az ajtók –, elállt a zápor, nyugodtan mehet sétálni!

Mélisande alig figyelt rá, épp csak odabiccintett neki.

Gyorsan lelépett a buszról a járdára, és sietősen elindult. Egy csapat sétálóval együtt ő is belépett az impozáns kovácsoltvas kapun, melynek mívesen megmunkált és finoman aranyozott díszei mintha csúfondárosan kacsintottak volna rá, ahogy megcsillantak a bátortalanul bujkáló nap sugaraiban.

Magában mérgeződött, mivel tudta, hogy késésben van, de megálta, hogy ne eredjen futásnak.

Minden körülmények között elegáns és kimért léptekkel haladni. Csak sürgős esetben gyorsítani. Szaladni viszont semmiképpen se. Ezek voltak az első leckék, melyeket az anyját figyelve megtanult.

Csupán azért, hogy néhány nyomorult másodpercet nyerjünk, ziláltan, kivörösödött arccal esnénk be, fújtatva, akár egy fóka. S akkor aztán búcsút inthetünk a tökéletes image-nak, amelynek a kialakításába már annyi időt és energiát fektettünk. Mélisande régebben – a pillanat nyomására – olykor eltért ettől a szabálytól. Ma ellenben aggályosan betartotta. Mert hát igen, nincs annál rosszabb, mint ha az ember minden méltóságát elveszíti.

Amikor végre a piknikezésre kijelölt részhez ért, nem volt nehéz észrevennie három barátnőjét. Chiara, akinek sötét haja a nyáron néhány centiméterrel még hosszabb lett, kimagasodott a trióból. Az aprócska termetű Lily érdeklődve emelte felé finom, szelíd arcocskáját. Kettejük között Maëlle a szokásos türelmetlenséggel topogott, másodpercenként nézegetve az óráját.

Ő vette észre elsőként Mélisande-ot.

– Na végre, itt van! – rikkantotta el magát a diszkrécio teljes hiányával.

Ahogy odalépett hozzájuk, Lily a nyakába ugrott, és cuppanós pusztit nyomott mindkét pofijára.

– Húha, te aztán jól lebarapultál!

– Csakugyan! – bólintott félig csodálattal, félig irigykedve Maëlle, és sajnálkozó pillantást vetett saját fehér lábaira. – Ez tényleg nem igazság! Azt hittem, a vörös hajúak nem tudnak lebarapultni.

– Az én hajam nem vörös – fortyant fel rögtön Mélisande –, hanem...

– Velencei szőke! – szakította félbe fellengzősen Chiara.

– Pontosan! – vágta rá megfellebbezhetetlenül Mélisande.

– Akár vörös, akár szőke: jócskán elkéstél! – dohogott Maëlle.

Az újonnan érkezett összeszorította az ajkait, zöld szeme elsötétült. Már éppen készült, hogy visszavágjon, amikor csengő kacagás hallatszott.

– Ne haragudjatok – pukkadozott Lily, miközben a három másik lány egyszerre kapta felé meglepődve a fejét –, de annyira röhejesek vagytok! Két hónapja nem találkoztunk, és ti úgy estek egymásnak, mintha csak tegnap váltunk volna el.

Erre Maëlle is elnevette magát, s kisvártatva Chiara is követte. Egyedül Mélisande maradt kissé tartózkodó, bár ő is mosolygott. Barátnői, úgy téve, mintha mindezt észre sem vennék, megmutatták neki azt a helyet, amit kinéztek.

– Ott, ni! – mutatott Chiara egy padra. – Ott tökéletes lesz! A padon mindannyian elférünk, a platán árnyékot ad, ugyanakkor páratlan kilátásunk nyílik a görkoripályára. Így Lily akadálytalanul csodálhatja annak a magas és helyes barna srácnak az attrakcióit, akit suttuyomban azóta csekkol, amióta megjött.

Ami egyáltalán nem volt ugyan igaz, a tréfa ártatlan áldozata mégis nyomban pipacspiros lett. A többiek ezen jól derültek, de Chiara gyorsan megszánta barátnőjét. Egy ellenállhatatlan bocsánatkérő grimasz kíséretében barátságosan hátra vágta:

– Bocsika, hülye vicc volt. Csak ellenőrizni akartam, hogy még mindig olyan könnyen elpirulsz-e. Tudod, a szüniidőben akár meg is változhattál, és az rémes lett volna...

– Na persze, látszik, hogy nem te vörösödsz el lépten-nyomon! – zsörtölődött Lily. – Mit meg nem adnék érte, hogy ne legyek ilyen pirulós!

– Ugyan már! Én pontosan ilyennek szeretlek téged. Meg aztán tudom, hogy csöppet sem érdekel téged az a helyes barna. – Egy sanda pillantást vetve jobbra, ravaszkásan hozzátette: – Ellenben Maëlle-t...

Ez utóbbi tüstént felvette a kesztyűt, és vad kiáltásokat hallatva Chiarára vetette magát, úgy téve, mintha meg akarná fojtani.

Chiara annyira kacagott, hogy még védekezni sem próbált. Mielőtt azonban Maëlle kiélvezhette volna a bosszúját, egy enyhén ingerült hang így szólt:

– Hé, nem vagytok már csitrik! Nem gondoljátok, hogy ideje lenne leszokni arról, hogy így produkáljátok magatokat?

– Sajnálom, ha csalódást kell okoznom – vágott vissza pajkosan Chiara –, de nekem igenis feltett szándékom, hogy minél többet „produkáljam” magam!

– Figyu, rém komoly vagy ma – szólt közbe Maëlle. – Úgy látom, a nyaralás Mauritius szigetén nem dobott fel túlzottan.

– Biztosan jól vagy? – aggodalmaskodott Lily.

– Hát persze – fordult Lily felé Mélisande, figyelmen kívül hagyva a két másik lány megjegyzését.

Majd erőltetetten három barátnőjére mosolygott, akik kissé tanácstalanul fürkészték, és azt mondta:

– Épp csak azt hittem, hogy végre leülhetünk, hogy piknikezzünk és egy kicsit beszélgessünk... Türelmetlenül várom, hogy részletesen megtudjam, mi történt veletek a szünetben. A képeslapok, akármi-lyen hosszúak is, nem helyettesíthetik az élőszót!

– Oké, oké, ezzel én is egyetérték – helyeselt Chiara. – Akkor hát asztalhoz!

A négy lány végre teljes egyetértésben elindult a pikniktértség felé. Egyszer csak Mélisande undorodva felkiáltott:

– Várjatok! Csak nem ülünk már *le erre!*

Ujjával a még nedves padra mutatott, amire itt-ott a zápor által levert levelek tapadtak.

– Ugyan már, semmi gond! – nevette el magát Chiara. – Csak le kell törölni!

Azzal a táskájából elővett egy csomag papír zsebkendőt, és tüstént munkához is látott. Csakhogy ez nem győzte meg Mélisande-ot.

– Szó sem lehet róla, hogy én ide leüljek! – jelentette ki.

– Sajnálom, felséged, de pillanatnyilag nincs raktáron másik trón – ironizált ingerülten Chiara. – Ugyanakkor biztosíthatom afelől, hogy királyi hátsója mit sem kockáztat azzal, ha leereszkedik erre a nyomorúságos ülőalkalmatosságra, és hogy ezt bebizonyítsam önnek, elsőként magam tesztelem le saját szerény hátsó felemmel!

A szót máris tett követte, és Chiara lehuppant a padra.

A sértődött Mélisande gyilkos pillantást vetett rá.

– Na persze, amilyen göncben te vagy, nem kockáztatsz sokat! – vágta oda neki.

Tessék, kiszaladt a száján. Amióta találkoztak, Mélisande kedvetlenül figyelte barátnői viselkedését és öltözkését. Kritikus szeme nagyra értékelte Maëlle sötétzöld kétrészesét, amelyben jól érvényesült tökéletes vonalú lába, de túlságosan indulatosnak találta a lányt. Úgy vélte, Lilynek egyáltalán nem állnak jól azok a sötét színek, amiket télen-nyáron csökönyösen visel. Ami pedig Chiarát illeti, a nadrágját és a pólóját lehangolóan banálisnak találta. És még ő gondolta, hogy a farmere minden eredetiséget nélkülöz! A szabása kétségkívül klasszikus ugyan, de első pillantásra látszik rajta, hogy márkás darab!

– Pardon, megismételnéd, amit az imént mondtál?

A kérdés, vagy inkább fenyegetés megakasztotta Mélisande gondolatmenetét. Hunyorogva felnézett, és Maëlle-t látta maga előtt, karba tett kézzel állt és merőn nézett rá. A pillantása majd' keresztüldöfte, és Mélisande ösztönösen a két másik lánynál keresett menedéket. Egy másodpercre elkapta Chiara pillantását, mielőtt az elfordította

volna a szemét, amelyben szomorúsággal vegyes harag tükröződött. Lilyé értetlenséggel és szemrehányással volt teli. Hirtelen, sokkolóan, megértette.

Megértette, hogy nem a saját szemével nézte a barátnőit.

Hanem az anyjával.

– Ööö... Sajnálom.

– Bocsánatkérésnek ez kissé túl kurta – mondta kérésselhetlenül Maëlle.

– Oké! Nem lett volna szabad ilyet mondanom. Ostobaság... Higgyétek el, annyira boldog voltam, hogy ma találkozunk! Nem tudom, mi ütött belém!

Chiara nem nézett rá, Maëlle viszont túlságosan is hosszan... Nyomorultul érezte magát, de képtelen volt megmagyarázni nekik. Meg aztán, mit is mondhatna? Hogy az anyja azt gondolja, nem az ő „köreikből” valók? Hogy reménytelenül átlagosnak találja őket? Ezzel nem oldott volna meg semmit, csak még jobban megbántotta volna őket.

– Jó, azt mondta, sajnálja – lépett közbe Lily, eltökélve, hogy lecsillapítja a kedélyeket –, amúgy ez a sulikezítés miatti stressztől is lehet... Engem, ha csak eszembe jut a matekóra meg az a borzalmas Grimaud, máris kiver a hideg veríték!

– Jaj ne, könnyögöm, légy szíves, ne beszélj nekem a gimiről! – rimánkodott Chiara, aki az utóbbi percekben hallgatott.

– Rendben – élénkült fel rögtön a barátnője –, igazad van, úgyis hamarosan mást se látunk, csak a tanárokat! Add elő inkább a hihetetlen híredet!

– Hírt? Miféle hírt? – kapta fel a fejét kíváncsian Maëlle. – Várj, ne is mondj semmit, hadd találjam ki...

A szemét lehunyta, egzaltált arcot vágott, és a kezével hadonászva ezt szónokolta:

– A kristálygömbömben egy... **fiút** látok!

Chiara heves felindultsággal nézett rá:

– Bravó! – felelte ámulattal teli hangon. – Pontosan erről van szó!

Maëlle azon nyomban kinyitotta a szemét és felkiáltott:

– Biztos voltam benne! A színház iránti szerelem egy ideig elmegy, de egy napon muszáj áttérni a konkrét dolgokra! Na, mesélj, milyen? Mindent tudni akarunk!

– Jól van, kedves jósnő, hallja hát: sötétbarna haja van, a szeme pedig... nem is tudom... azt hiszem fekete...

– Hogyhogy azt hiszed? – csodálkozott Lily. – Azt sem tudod, milyen színű a szeme?

Chiara szemrehányással teli pillantást vetett rá.

– Megengednéd, hogy befejezzem?

Majd így folytatta:

– Nyár elején talákoztam vele, egy étteremben. Azon nyomban elbűvölt, milyen kifinomultan bőfögött az első korty kólája után. Utána megcsodálhattam, milyen páratlan ügyességgel mártogat minden szál sült krumplit az étvágygerjesztő ketchup-mustár-majonéz keverékbe. Mindezt úgy, hogy egyetlen foltot sem ejt közben a pólóján... Illetve majdhogynem! Mindeközben gálánsan rugdosott az asztal alatt, olyannyira, hogy kénytelen voltam finoman letaposni a lábujjait, hogy abba hagyja. És azzal vett le végképp a lábamról, hogy elegánsan a bal orrlyukába fúrta a mutatóujját, miközben a desszertet vártuk.

Chiara derűsen mosolygott, miközben a barátnői néma döbbenettel meredtek rá.

Ajka még szélesebb mosolyra húzódott, amikor hozzátette:

– Ja, és majd' elfelejtettem! Százharmincöt centi, kilencéves és ő az új „kisöcsém”!

Ez utóbbi kijelentésre valóságos felkiáltás- és kérdésözön zúdult Chiarára, ő pedig igyekezett válaszolni, ahogy tudott.

Igen, az apukája nem sokkal a sulis befejezése után elmondta neki, hogy Valérie elvált, és van egy fia, aki az év nagy részében az apukájánál lakik, mivel Valérie igen gyakran elutazik. És igen, a gyerek sajnos pontosan ilyen, amilyennek lefestette, talán még rosszabb is, de nem talál rá megfelelő szavakat.

– Ó, ezek a fiatalok, mindig csak a baj van velük! – viháncolt Maëlle.

– Szegénykém! Én aztán teljesen meg tudlak érteni – mondta Lily. – Hugóval otthon mindennap ezt élem meg. És akkor még nem is meséltem arról, mit kellett elszenvednem azzal a három kis szörnyeteggel, akiket a szünetben próbáltam megszéldíteni!

– Még szerencse, hogy nem látod túl gyakran – jegyezte meg Mélisande.

– Még szerencse – dörmögte Chiara, kicsit sandán nézve rá. – Csak azon töprengek, hány ehhez hasonló meglepetést tartogat még nekem Valérie.

– Ugyan, lányok, álljunk pozitívan a dolgokhoz! – szólalt meg Maëlle, aki kifejezetten jó hangulatba került. – Amikor felnő, némelyik hímnemű egyed egészen elbűvölő tud lenni.

– Nincs mindenkinek olyan szerencséje, hogy egy Maxime-mal találkozzon! – sopánkodott Lily.

– Az igaz! – sóhajtott Maëlle. – Ezen a héten majdnem mindennap találkoztunk, és azt kell mondanom: csodálatos egy pasi!

Lily látta, hogy Mélisande már nyitja a száját, hogy közbeszóljon, de aztán be is csukta. Megkönnyebbülten kacsintott rá. Tisztában volt vele, hogy barátnője nem hisz az örökké tartó szerelemben, de ez nem a megfelelő pillanat volt arra, hogy szóvá is tegye.

Lily elnézte a barátnőit: mind annyira más, és mind olyan kedves a szívének. Nemsokára újra együtt lesznek majd a gimi udvarán. Vajon ez a tanévkezdés is annyi meglepetést tartogat számukra, mint a tavalyi? Ezt nem lehet előre tudni.

Abban azonban biztos volt, hogy így együtt bármivel szembe tudnak nézni.